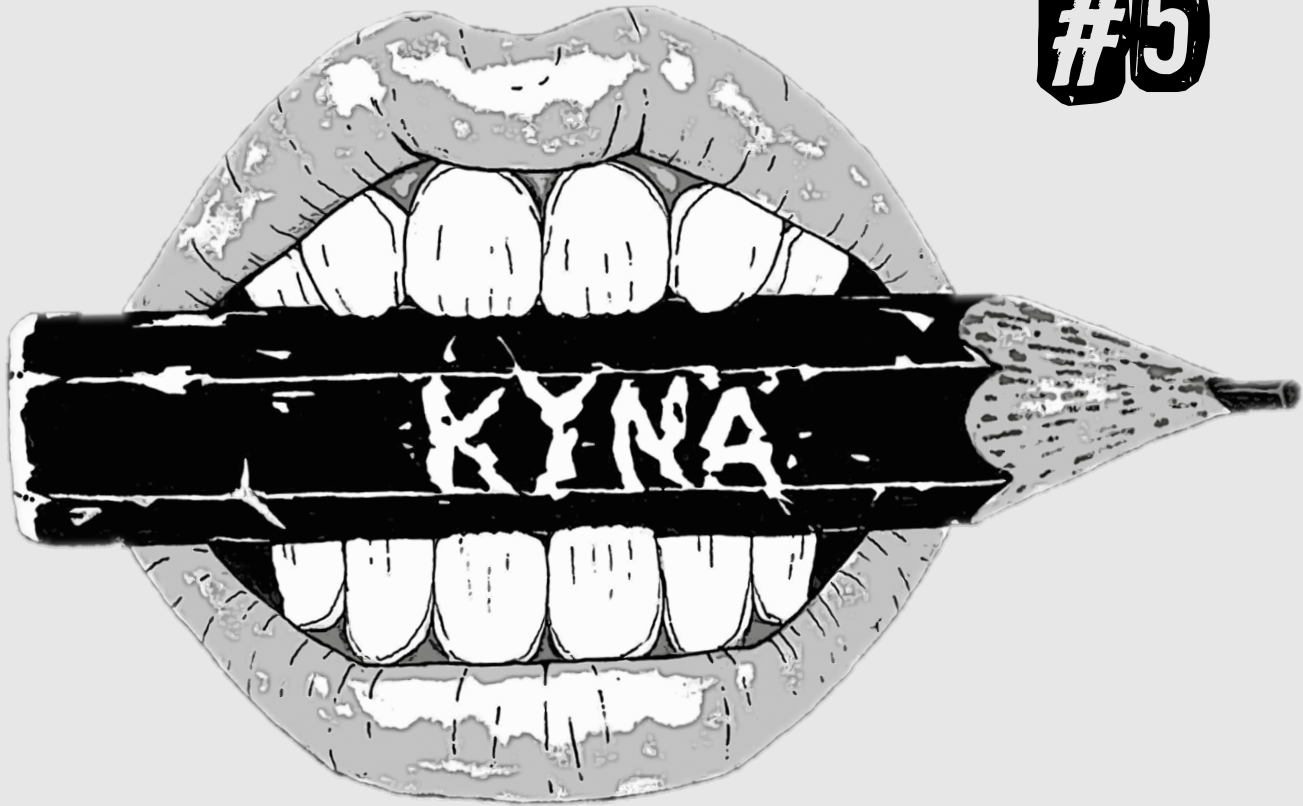


#5



**SUKKA AKIN**

**SEKSIKÄÄMPI**

# SISÄLMYKSET

09/2015

## Runoilijat

Juuso	4
Tiina Tatti	8
Aarre	14
Janne-Luukas Pikkarainen	19

Päätönkirjoitus	23
-----------------	----

## Proosa

Kusella käyminen	25
Neljä vuodenaikaa - Kesä	28
Sisältä ulos	32
Saalis	34

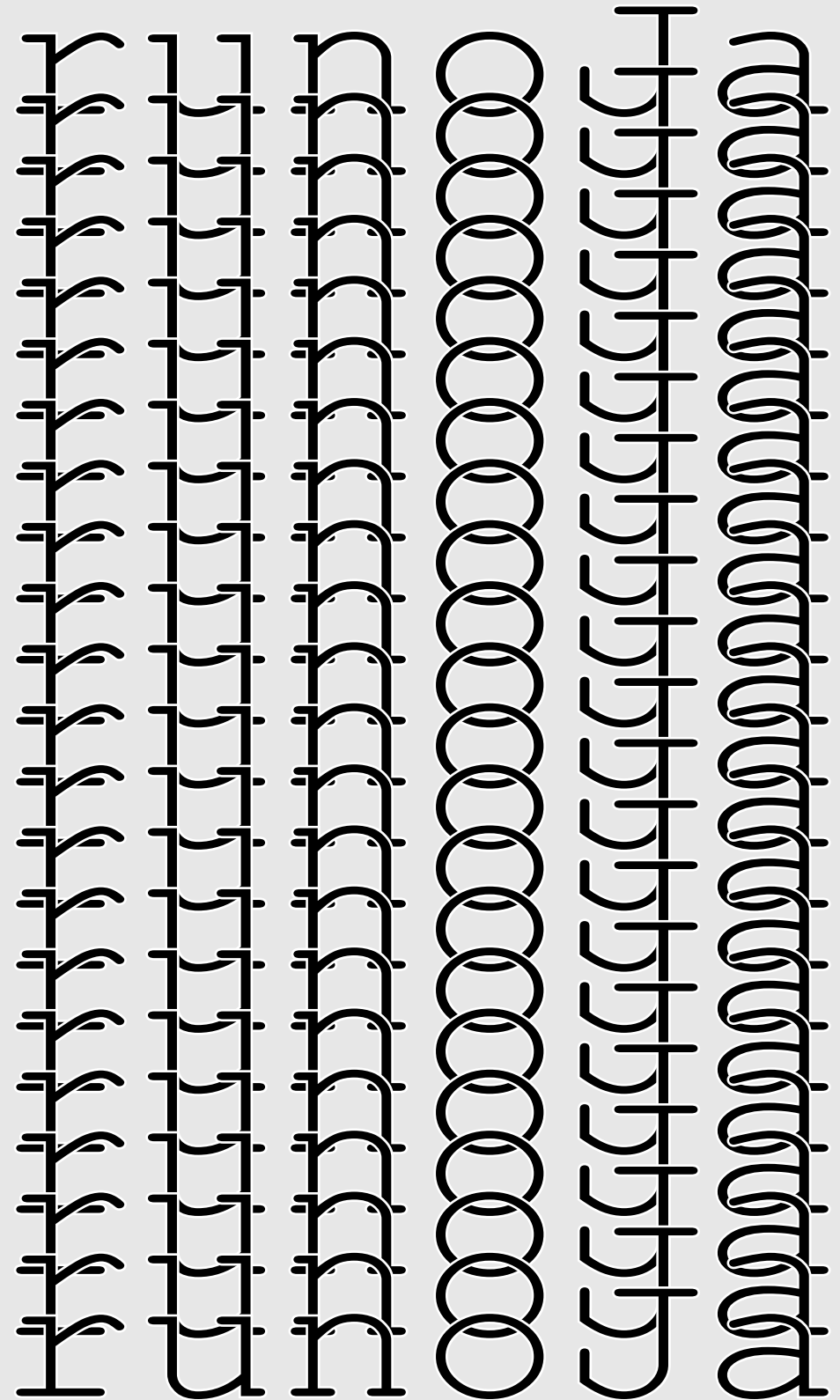
VAPAAZINE.WORDPRESS.COM

FACEBOOK.COM/VAPAAZINE

VAPAAZINE@GMAIL.COM

KANSIKUVAT: IMP

TAITTO JA ULKOASU: HENRIC RÖNNBERG



## 1.

miksi juosta hihnassa,  
mihin sulla on kiire  
kun vapaus on kuitenkin  
sun ominaispiirre

älä itke markkinoilla  
toista niiden lauluja  
älä maalaa elämäsi päälle  
aikatauluja

vain että sulla ois enemmän  
kuin naapurillas noita  
asioita jotka peittää  
yksiösi ikkunoita  
täyttää postiluukut muoviruukut tulee taskuista  
sä makaat hintalappupäissäs lattialla laskuissas.

tönikööt  
-on samantekevää-  
sut ulos laumasta  
et tarvii muuta kuin ton hihnan  
roikkumasta kaulastas  
hyppää yli aidasta  
on liian aikaista  
vois pari lukkaa vielä ennen sammumista aukasta.

## 2.

sä kierrät pientä ympyrää sun keittiösi lattialla  
laulat laulujasi ja hakkaat tahtii kattilalla  
sun eka laulu kertoi pohjaanpalaneista asioista  
purukumin muotoisiksi sulaneista rasioista  
toinen pilkkopimeässä vilkkuvista valoista  
nousuhumalasta  
vankilasta  
tulipaloista  
oli kolmas laulukin mutta savu sakeni  
ja laulu avatusta ikkunasta ulos pakeni  
sä kuulit kuinka siat huusi jotain postiluukustasi  
kilisivät  
kolisivat  
potkivat sun oveasi  
ei ne näe mitä säe näet  
ne ei poistu laatikosta  
kun käsketään ne hakee ihmisen pois bensalammikosta  
vaikka se ois hukassa  
ja reikä sukassa  
vain lainattuja tulitikkuja  
ja takku tukassa  
ei taida olla maailmassa enää muuta laulettavaa  
vain toivonkipinä että kaikki vielä palaa  
kaikki palaa  
kaikki palaa vielä ennalleen  
tulee palo mikä polttaa teidät kaikki tahoillanne  
mä ja pimeys mennään  
vilkuttakaa  
sinisillä valoillanne.

## 3.

maailma on umpisolmussa  
sä hoiput kaiteella  
tai venaat keskiyöllä junaa  
junanraiteilla  
jää jälleen pelkäksi puheeksi  
paljon  
laulunarvoista  
kun pian virta loppuu noista  
korva  
lappu  
stereoista

malttamattomimmat kiipesivät voimalinjoihin  
räpiköivät lääkepäissään kompastuivat iltoihin  
sä jäit venaamaan  
et tapahtuisi ihan mitä vaan  
mut kävikin niin ettei mitään  
tapahtunutkaan

Ja poissa tolaltasi  
keräät kaikkialta noita  
variksia  
harakoita  
ne istuu olallasi  
pimeässä hämilläsi  
räpyttelet käsiäsi  
nauha loppuu muttei huolta  
on aika vaihtaa puolta.

## 4.

älä anna  
ajatustes imeytyä mattoihin  
ne poraa  
alapuolellasi reikiä kattoihin  
ja luikertelevat  
kuin madot  
yövalottomiin öihin  
ne näyttää neliöiltä  
yhtymässä toisiin neliöihin.  
mut sä oot huono neliö.

**Varkaus**

Varasta jotain  
vain vähän  
kerran  
toisen  
päivittäin

Varasta pomolta  
tai valtiolta  
ennen kaikkea  
varasta suuryritykseltä

Varasta katukivi  
ja iske se ikkunaan  
tee jälki

Varasta tussi  
tai kannu  
Tee jälki

Varasta kirja  
runo  
maalauk  
Saa jälki

Varkaus tulee muistista  
kapinan tullessa  
jälki tulee muistista

Varasta sävellyk  
ja ruoka  
sinulle ne ovat  
sinä täydennät ne  
sinä olet vallankumous

Varasta  
jotta eläisit  
koska elät

Varasta se  
jota tarvitset  
ja se  
jota et tarvitse

Varasta  
niin kauan  
kuin tarvitset

Varkain nekin  
sinulta kaiken vievät  
Varasta itkien  
nauraen  
iloiten  
ja surren

Varkaan hymy  
varkaan huulilla  
varkaan kohdatessa  
toisen  
samanmoisen

Varasta sydämiä  
kohtaloita  
Anna varastaa  
omastasi  
Anna niiden viedä kohtalosi  
varkaus on luontosi

**Tyhjien muovipussien kaupungissa**

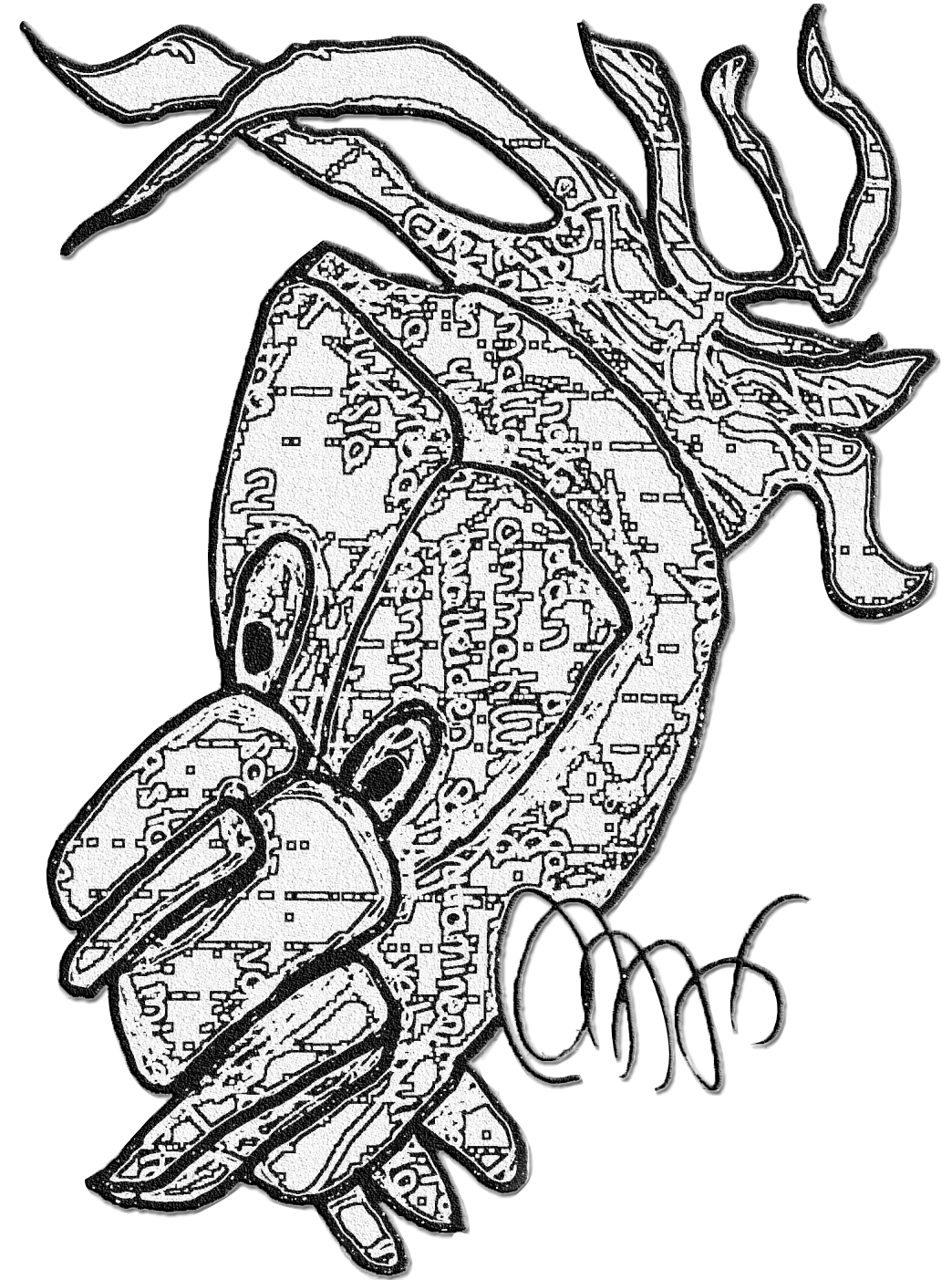
Tyhjien muovipussien kaupungissa  
 käpertyvät kurjat koloihinsa  
 eivätkä lopeta ainakaan juomistaan  
 Tyhjien muovipussien kaupungissa  
 on helppo nauraa mittasuhteiden naurettavuutta  
 hukkuessaan Molokkiin  
 Tyhjien muovipussien kaupungissa  
 siivotaan pyhäamuna pois  
 kulutuksen juhlan huipentumaa  
 paperipusseja täynnä muoviasiastia  
 Tyhjien muovipussien kaupungissa  
 selässä lukee: murskaa kapitalismi  
 samalla kun mutustaa pikaruokien kuningasta, isoa makea  
 Tyhjien muovipussien kaupungissa  
 on aina helppoa löytää keino  
 itsensä päiviltä päästämiseksi  
 tyhjiä muovipusseja  
 joita voi jakaa tyhjille muovisille sieluille

**Sokeat valot**

Kaupungin keskustassa  
 seison valotaulujen välkkyessä  
 kulli kovana katsomassa  
 kuinka iso tissinen blondi  
 levittää hammastahnaa perseeseensä  
 toisen blondin runkatessa vieressä  
 Modernin maailman parrasvaloissa  
 fallossymboleita kaikkialla  
 samalla kun nain jokaista  
 reikää seinässä  
 hervottoman himon huurussa  
 vailla päämäärää  
 Neonvalo taivaassa  
 ihailen kirkkain silmin  
 seksuaalista vapautusrintamaa  
 joka panee lapsiakin  
 pikku pikku mekoissa  
 meikkien valuessa poskilla  
 Katuvalojen sykkiessä  
 massiivisina kyrpinä  
 täyttämässä jokaista haluani  
 antamatta unohdusta  
 omaan kaipuuseen  
 tai tarpeeseen  
 Katoan kaikkiin valoihin  
 jotka eivät näytä minua

## Lukemalla ei opita

Joka kerta astuessani ovesta  
 olen eksynyt kuin Liisa Ihmemaassa  
 Kaduilla olen kännissä  
 kuin Aarne Ankkka  
 Opin pitkiltä matkoiltani  
 kuin Nuuskamuikkunen  
 Talvet olen synkkä ja ankea  
 kuin Ihaa  
 Arkena olen vittuimaisen utelias  
 kuin Tupu, Hupu ja Lupu  
 Liikun metsässä vapaana  
 kuin Ronja Ryövärintytär  
 Olen itsenäinen ja omavarainen  
 kuin Peppi Pitkätossu  
 Olen inhimillinen epäonnistuja  
 kuin Fitz Uljas  
 Janoan seikkailua  
 kuin Frodo Reppuli  
 Edelleen etsin uutta kotia  
 kuin Kaukametsän pakolaiset  
 Olen kapinallinen teini  
 kuin Raphaello  
 Ja minulle sanottiin  
 ettei kirjoja lukemalla  
 opita itsestä mitään



## Sukellus siimekseen

### 1.

Pitkään kuljin silmät suljettuina  
 vaelsin aavikoilla ja kuolleissa kaupungeissa,  
 raunioilla samoilin.  
 Joka paikasta etsin mansikoita ja mustikoita  
 löysin aina vain happamia sitruunoita ja suolaisia oliiveja.

Lähdin tietoisesti kulkemaan yksin ja yritin löytää itseni,  
 saavuin viinitarhaan  
 (sieltä matkani joskus aloitin)  
 rypäleitä kolusin, maistelin ja tunnustelin...

Oi Dionysos, opasta minua!  
 kiehtovien ja vehreiden viinitarhojen tutkimisessa.  
 Näytä minulle nuo kypsät ja mehukkaat rypäleet  
 ja anna minulle sanat kuvailla ja kertoa  
 niiden makeasta ja hellästä elämänjanosta.

### 2.

Hänen kävelynsä saa minut vapisemaan  
 hänen katseensa jännittää minua

Olemme lukutoukkia suolaisessa vedessä  
 Ei silmiä näkemässä  
 vain yksittäiset äänet kertovat

Tunnetilan  
 aistimukset & houreet

Utuiset silmät  
 uniset kasvot  
 punaisiin suudelmiin upotetut posket

Hymyilen  
 olen iloinen

Sade soittaa tippasointuja parvekkeen kaiteella  
 Katselen ikkunasta  
 harmaata maailmaa

Hän lukee kirjaa aamupalapöydässä

Olen hukassa  
 vahvojen tunnetilojen maailmassa

Rakastan sitä



## 3.

Harmaat lakanat muumioivat  
kietovat kehomme yhteen  
pakottavat meidät hikoilemaan

Hän vapisee nautinnosta  
silmit avautuvat  
pääsen niistä läpi

Hänen kehonsa sätkii  
voimakkaat spasmit jäykistävät  
kun ajan itseni syvälle häneen

Hiki valuu suolaisena  
suloista vartaloa myötäillen

Kuiskailen tuhmia tarinoita  
hänen korvaansa  
samalla kun otan hänet sylissäni

Hänen kosketus nyt kättäni hennosti silittää  
lhoni herkistyy, täriseä tunteista  
tämä on hienovaraista romantiikkaa

Löysin pohjattoman,  
aistillisen ymmärryksen

Suutelen hänen kaulaansa  
puraista ja kuiskaan hänen korvaansa:  
haluan sinut sylissäni

## 4.

Sireenit ulvoivat ulkona kadulla  
ja auringon säteet tunkeutuivat ikkunan läpi  
Hikiset selkämme kimaltelivat valossa  
kun hän otti minut lämpimästi sisäänsä

Korviimme kantautui ääniä  
voihkivia, suloisia onnen huutoja  
Tuliset katseemme kohtasivat  
ja kehomme paloivat kuumina kosketuksista

Suutelin hänen kaulaansa  
hikipisaroiden lipuessa pitkin poskia

Jokainen sana tuntui lämpimältä  
ne olivat tunteiden helliä roiskeita

Hetken olimme yksi  
olimme hetkellisesti yhdessä  
värikkään sädetanssin keskellä

## Jouhevat lemmenlauseet

Kun suljen silmäni  
näen sinut

Kun makaan vierelläsi  
tunnen sinut

Kun puhun kanssasi  
aistin sinut

Kun rakastelen kanssasi  
ymmärrän sinua

Avoim seksi on rakkautta  
ja maailma on totuus

Seikkailu antaa vapautta  
kun elämä täyttää outoa sielua

Koske kädellä  
naisen kasvoja

Tulinen suudelma  
herättää rohkean halun

Mutta ymmärrä  
mahtavaa hiljaisuutta

Tundeiden rytmikäs syke  
harmonisesti laulaa

Tasapainoinen värikkyys  
tulittaa tanssivaa iloa

Intuitiivista yhteneväisyyttä  
on rakastelu parhaimmillaan

Muurahaisten lumisotaa lattialla  
Sävyt ja muodot sekoittuvat,  
timanteiksi puristuvat.

Painekattilalla.

Joita kynsistä vuotavat kädet kourivat ahnaasti.  
Kun maailma pelastettiin brassailemalla rahvaasti.

Tarvittiin vain tynnyri tervaa,  
ja tehotuotantobroilerin höyheniä.

Häpeä kasvattaa,  
mutta vihaamalla meistä tulee henkeviä.

.....

Heti siivet selkään saatuani.

Päätin seurata langennutta enkeliä.  
Pyhän Pietarin porttikongille kustessa.

Ilmassa oli  
vapautta,

uhmaa.

Sitä päihdyttävää nostetta.

Siipemme paloi.  
Kun oikeamieliset meidät alas ajoi.

Mutta mitäpä niistä. Ei ahtaassa häkissä ole vapaudelle käyttöä.  
Ja kun ei ole enään kannettavana vapauden taakkaa.

Ehkä kantamukseni on tarpeeksi kevyt.  
Niin ahtaudun läpi kultaisten kalterien

Ennen kuin haudaudun,  
alle rakenteiden sortuvien.



Mulle kerrottiin loitsu.

Kansallisidentiteetti.

”Viuh vauh!”

Viuhahtaa vatsan alapuolella roikkuva taikasauva,

ja kultainen vana muuttaa paskan kullaksi.

Kikkelimiekkailun maailmanmestaruus käytiin viiksien välillä.

Koollakaan ei ollu väliä,

kuhan vaa tunnustit oikeeta väriä,

tai jalkoväliä.

Tokkopa tosta mikää muuttunu.

Paska on edellee kultaa,

vaikka oikeesti paska rikastuttaa vaa mustaa multaa.

Ja lähes kaikki muu kasvaa valkeita liljoja,

paitsi tietenki nää kävelevät falloket.

Vituttaa lähes kaikki.

Lähden siis tumputtaa.

Paitsi jos markkina-arvoni sallii.

Ei tarvi jäädä vonkaamaan.

## Päätönkirjoitus

Taidetta on perinteisesti tehneet taiteilijat ja sitä ovat arvioineet ja arvostaneet sekä kriitikot että se pieni osa kuluttajista joilla on ollut varaa nauttia siitä. Tämä muuttaa taiteen ylhäältäpäin annetuksi, kaukaiseksi ja ennalta arvattavaksi - se antaa itseisarvon taiteelle, jolle se ei automaattisesti kuulu. Tällöin taide on elitistinen keino tarkastella maailmaa, ei avoin ja luova kuten mielikuvat antavat ymmärtää. Törsäilyjuhlan yltyessä saa kauposta monistettua taidetta niin halvalla, että sitä voidaan kuluttaa massiivisella intensiteetillä, tehden siitä kertakäyttöistä, sisällyksetöntä ja hengetöntä

Kynä haluaa antikapitalistisena pienlehtenä muuttaa kurssia. Me haluamme, että kaikki voivat olla taiteen tekijöitä ja kriitikoita, jokainen voi oppia ja saada taiteesta. Katartisia kokemuksia voi löytyä yllättävistäkin pöytälaatikoista, jos niitä vain haluaa lähteä avaamaan. Kenenkään ei kuitenkaan pidä kokea painetta taiteensa esille tuomisesta, tien on oltava avoin vastaanottamaan ja tarkastelemaan rakentavasti erilaisia ratkaisuja, ei tuhoavasti kuten nykypäivän kulttuurikriitikot tekevät. Taiteellinen kenttä täytyy olla avoin kokeilulle ja ideoinnille, siksi myös vapaa epäonnistumisille.

Me luomme horisontaalista taidetta, yksilöltä yksilölle ja tuhoamme vallankäytön, hajotamme hallinnan viemällä siltä sen elinvoimaimmat rakenteet. Vaikka kieltäydymme julkaisemasta homofobisia, rasistisia, seksistisiä yms. tekstejä, emme määrää kirjoittajia tai heidän ratkaisujaan. Mutta jos haluat kirjoittaa jotain edellä mainittua hevonsontaa, hanki jokin toinen osoite tai pidä ne piilossa.

Anarkia on elämän haltuunottoa joka hetkessä. Siksi kannustammekin sinua kirjoittamaan runoja, proosaa, keromuksia niistä hetkistä, jotka ovat merkityksellisiä sinulle. Niistä kokemuksista tai ajatuksista, joita haluat nostaa esiin omasta elämästäsi, sorrosta vapaana yksilönä tärkeineen kokemuksineen. Me opimme toisiltamme ja olemme vahvoja yhdessä.



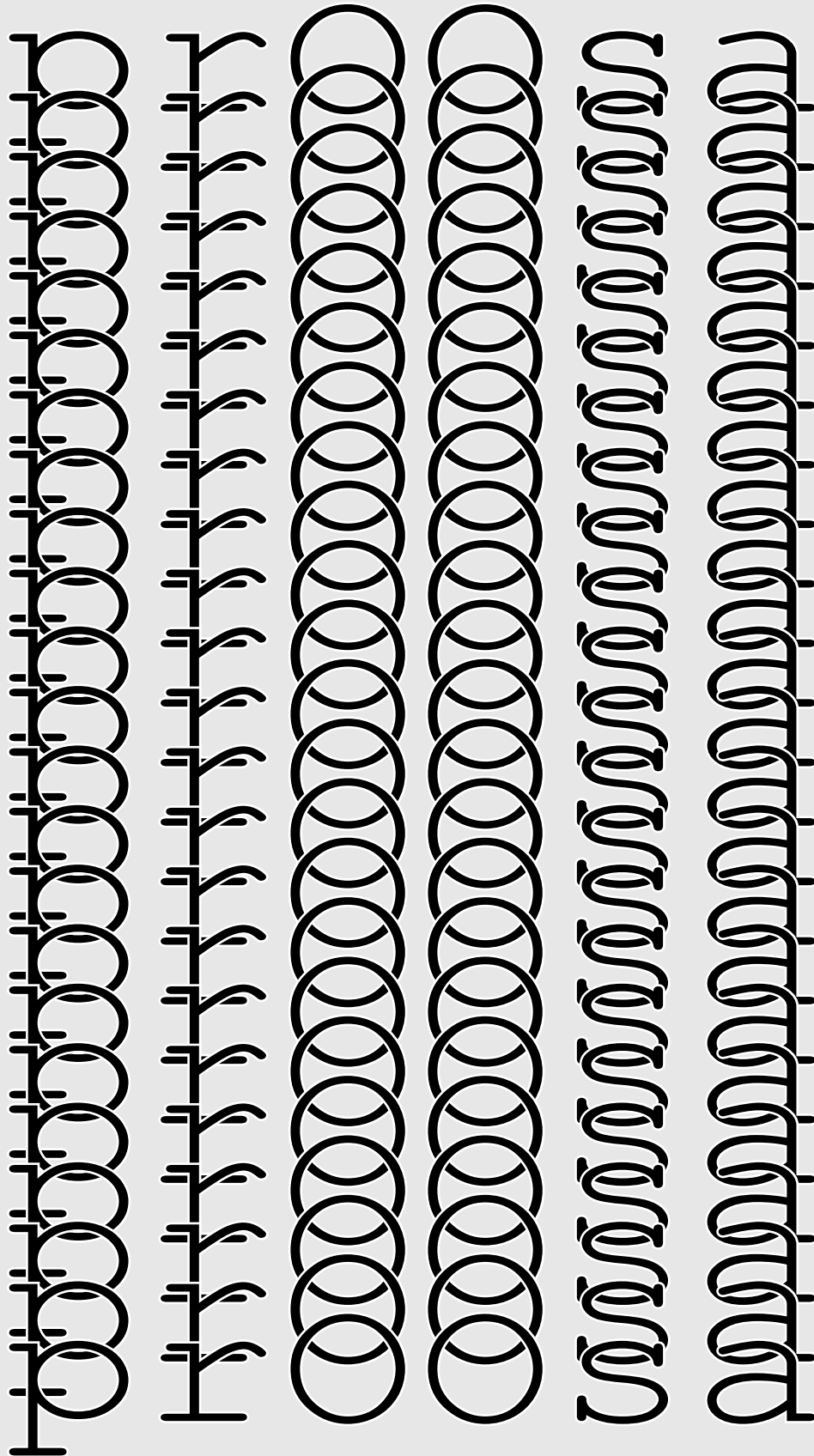
## Kusella käyminen

Riisuin kenkäni kiireisesti ja kömpelösti. Ulkona oli alkanut tuulla ja käteni olivat kylmän kangistamat. Asetin vaelluskengät muun kenkäläjän viereen pois kulkuväylältä, mutta silti helposti saavutettavaksi. Joku oli ehkä jo hermostuksissaan siivonnut muut kengät siksi läjäksi oven pieleen koska ne olivat olleet keskellä kapeaa eteiskäytävää. En halunnut koetella sitä närkästynttä henkeä enempää. Eteinen oli hämärä. Viereinen ammottava olohuone oli järjestetty viikinkikäräjiä ja vassarinuorten vakavansävyisiä kokouksia varten. Olohuone oli eteistäkin hämäämpi ja se tuntui ahmivan kaiken valon eteisen ainoasta hehkulampusta.

Astuin eteisestä vessaan ja pysähdyin ihmettelemään miljöön muutosta. Miksi joku suunnittelisi tällaiseen taloon tilan, joka muistuttaa enemmän vanhan ajan sairaalaa kuin sitä ympäröivää taloa?

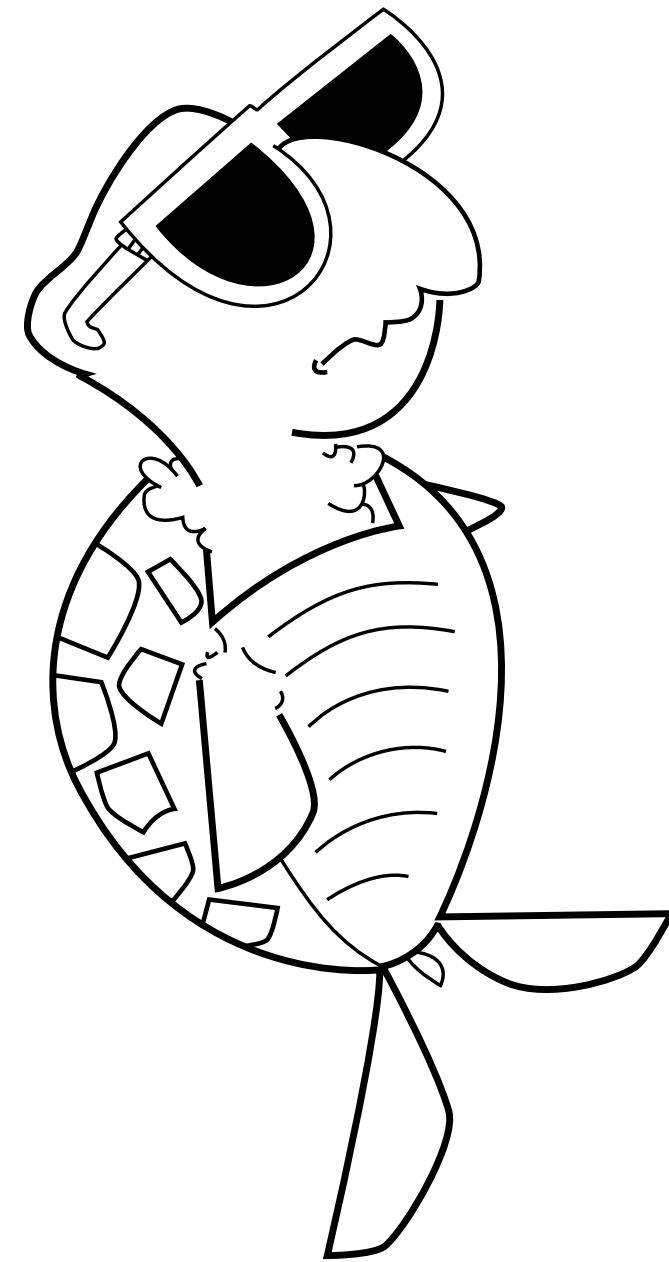
Riisuin poissaolevasti housujani istuakseni pöntölle ja samalla ajattelin että tämä koristeellisuus on suunniteltu toimimaan vain silloin kun tila on puhdas, kun kiiltoa ei sammuta pöly tai lika. Kuka ikinä olikaan suunnitellut tämän tilan, hänellä oli mielessään puhtaus. Tämä on tila jossa yhteinen tieni pölyn ja patogeenien kanssa päättyy. Hohtava posliini ja metalli huokuivat valistusta ja muistuttivat todellisuudesta, johon minun pitää palata käyttäessäni tätä huonetta. Olen herkkä kuolevainen, jonka pitäisi elää tuplasti suunniteltua pidempään ja tässä ympäristössä siihen tarvitaan puhdistautumista. Tässä tilassa tehdään tärkeitä asioita. Peilin edessä ei ollut meikkitarvikkeita, eikä valo ollut siihen tarkoitukseen sopiva. Jokin kuitenkin muistutti ettei tällä vallinnut vain kylmän rationaalinen hygienia. Tilan intiimiys ja koristeellisuus kertoi välittämisestä ja huolenpidosta. Mieleeni juolahti että kaikessa yksilöllisyydessämmekin meitä ympäröi toisten huolenpito. Joku on halunnut tehdä tänne ruskeaan kivitaloon tilan, jossa voimme pitää huolen itsestämme ja toisistamme.

Minut valtasi ajatus että se sama huolenpito on sitonut yhteen ihmisyhteisöjä sukupolvesta toiseen. Se on saanut meidät muodostamaan toistensa päälle limittyviä verkostoja missä ikinä kuljemmekaan. Olemme kaikki sidottuja toisiimme, vaikka emme sitä useinkaan muista. Näin kaakeleiden heijastuksissa kuvia kuvitelluista menneistä esivanhemmista. Kuvat olivat kuin filminauha jossa joka ruudussa materialisoitui joku kuviteltu ihminen. Ajattelin, että minun ja heidän välillä on todellinen, fyysinen side. Olemme yhtä ja samaa



ketjua. Meidän on pakko olla. Olemassaolomme on fyysinen todiste siitä, että olemme välittäneet toisistamme läpi vuosimiljoonien. Meitä sitoo yhteinen tarve selviytyä tässä muuttuvassa ympäristössä.

Hetkeä myöhemmin seisoin kapeassa keittiössä. Ystäväni keitti teetä. Naurahdin kun mietin mitä oikein kertoisin hänelle näistä ajatuksista. Päätin etten alkaisi innostuneesti paasaamaan kokemuksestani. Sen sijaan tyydyin keksilinjan ratkaisuun. Aioin aloittaa keskustelun aiheen tiimoilta, mutta kuitenkin sen reunamilta. ”Ootko muuten käyny viimeaikoina teidän vessassa?” kysyin nauraen.





## Neljä vuodenaikaa – Kesä

**M**akaan pienen soutuveneeseen pohjalla ja imen viimeisiä savuja keuhkoihini. Lempeä aallokko keinuttaa kevyesti venettä samalla, kun katselen kirkkaan sinistä taivasta, jossa untuvaiset pilvet liikkuvat verkkaisesti. Katselen niitä kaikessa rauhassa ja annan mieleni vaeltaa sinuun, vaikka normaalisti koetankin sitä vältellä. Kiihkeä suhteemme jätti minut syville haavoille, koska en kyennyt tuolloin ymmärtämään kaikkia ratkaisuja tai tunteiden käsittelyn merkitystä. Olin oppinut tiettyyn kaavaan, jota koetin noudattaa sinunkin kanssasi. Nopeasti kuitenkin opin, etteivät kaikki suhteet ja kaikki rakkaus ole samanlaista vaan jokainen ihminen tulee kohdata yksilönä. Voi, miten naiivi olinkaan.

Nyt, vuosia myöhemmin oikein hävettää kaikki tuo kokemattomuus. Nousen veneen pohjalta ja katson järven selän ylitse. Kaukana joku soutaa, olisiko menossa verkoilleen. Työnnän käteni laidan yli veteen ja tunnen kesäkuisen kylmän veden nousevan vielä järven pohjasta pintaan, jonka aurinko on jo ehtinyt lämmittää. Tartun airoihin vähän vastahakoisesti, mutta tiedän sen olevan välttämätöntä, olethan sinä tulossa luokseni. Ensimmäinen kerta kymmeneen vuoteen, kun odotan näkeväni sinut. Kaikki aikaisemmat kerrat vuosien saatossa ja eromme jälkeen olivat kuin kivikuorma selkääni, ahdistusta ja katkeruutta siitä, miten emme voineet olla yhdessä.

Aluksi soudan kevyin vedoin, mutta vähitellen lisään voimaa vetoihin ja vene liikkuu veden pinnalla kevyesti törmäten pieniin aaltoihin. Sinä olit se aalto, joka sai minut murtumaan ja valumaan takaisin omaan mereeni. Mutta seuraavan kerran, kun pääsin nousemaan, olin jo paljon vahvempi, olin oppinut paljon. Ymmärtänyt, etteivät perinteiset normit olleet se, johon sinä haluat asettua ja se oli saanut minut oppimaan, etten minäkään kykene niihin raameihin Haluan suhteiltani jo paljon enemmän, haluan vapautta ja tasa-arvoa, koska ne ovat muutenkin oman elämäni onnen lähteitä, miksi suhteeni eroaisivat siitä. Ymmärsin, ettei rakkaus koske vain yhtä ihmistä kerrallaan, vaan se jakautuu monelle ihmiselle aina samanaikaisesti. Rakkaus on jatkuvassa muutoksessa ja jokainen kokemus muuttaa sitä. Vaikka asian rationaalisesti voikin ymmärtää, ei tunteilleen aina mahda mitään. Siinä oli minun virheeni tuolloin. Nyt olen kokeneempi.

Veneen kokka osuu pehmeään rantahiekkaan, jolloin hypähdän matalaan järven rantaan. Otan kiinni narusta ja vedän veneen rantaan. Rannasta on suuret kivet siirretty syrjään siten, että rantaan on lehmusten varjoon syntynyt paikka kahdelle soutuveneelle. Rannasta kulkee pois pieni metsäpolku, jonka reunat viheriöivät odottaen jo juhannusta ja tulevaa satokauttaan. Puolukan ja mustikan varvuista ei vielä näy tulevan marjoja, mutta muutamassa viikossa tilanne varmasti on jo aivan toinen. Katselen puuta vasten nojaavaa pyörääni, jota joudun taluttamaan polulla, kunnes maasto tasaantuu ja muuttuu poljettavaksi.

Muutan mieleni, enkä lähdekään vielä. Riisuudun ja käyn uimaan. Vesi hyväilee koko kehoani ja tuo mieleeni yhteisen aikamme. Muistan käsiesi hyväilyn kehollani, joka sai minut järjiltäni. Noita hetkiä ja tunteita on vaikea sanoittaa ja välillä käsitellä. Ne saavat ihokarvat pystyyn ja mielen kimpoilemaan sinne tänne vailla kykyä tarttua mihinkään. Antaudun vedelle yhtä täydellisesti kuin antauduin hetkiin sylissäsi. Kaipaani niitä ja ennen kaikkea kaipaani sinua. Se tunne on kuitenkin muuttunut enkä koe samanlaista kiihkoa kuin erotessamme, mutta tilalla on jotain syvempää.

Nousen vedestä ja puen vähät vaatteet märän vartaloni peitoksi. Otan pyöräni ja lähden kulkemaan polkua pitkin tielle päin. En saa karistettua sinua enää ajatuksistani vaan olet täyttänyt pääni, ajan ja paikan. Olen asunut täällä jo muutaman vuoden, yhteisössä yhdessä yhteisen lapsemme kanssa. Lapsen kasvun seuraaminen on myös muuttanut tapaani ajatella rakkaudesta. Vaikka maailmassa tulisi minkälaisia ihmisiä vastaan, en vaihtaisi rakkautta lapseeni yhteenkään ihmiseen. Yhteisömme kasvattaa lapsia yhdessä, joita on pihapiirissämme useampia.

Pääsen pois metsäpolulta ja viiletän pyörälläni pitkin kuoppaista hiekkatietä. Tunnen tuulen pyyhkivän kasvojani, kun kaarran vapauden huumassa muutaman kilometrin matkaa kotiini. Pelloista nousee vilja jo kauniin vihreänä ja oijen penkat kukkivat voikukista keltaisena. Kaarran lopulta pihapiiriin, jossa on muutama talo, vanha navetta ja lato. Kaksi taloista on vanhoja ja kolmas selvästi uudempi. Pihalla on useita puita ja pensaita sekä kukkapenkki. Vähän

kauempana on pieni pelto, joka tarjoaa kattavan mahdollisuuden omavaraisuuteen. Itse pihamaalla ruoho saa kasvaa villinä ja siihen on alkanut muodostua jo polkuja. Lapset leikkivät pihassa ja kesäkeittiössä päivällisen valmistus on jo täydessä vauhdissa.

Käyn leikkimään lapsien kanssa. Tiedän sinun tulevan vasta illalla, mutta jännitys kalvaa sisintäni. Olen hermostunut, vaikka loogisesti ajatellen minulla ei olisi mitään syytä. Tunteitani olen aina projisoinut keholliseen jännittämiseen ja sen yltyessä minun on vaikea olla. Tunnen pakottavaa tarvetta liikkua, kun en saa sinua pois mielestäni. Maltan odottaa kuitenkin päivälliseen ja syötyäni lähden kävelemään. Kuljen mutkittelevaa tietä vailla päämäärää. Mikäli pidät lupauksesi ja tulet tänään, kohtaamme tällä tiellä. Se on sikäli parempi, koska en halua, että muut näkevät minun massiivista epävarmuuttani, jonka uskoin itsekkin jo kadonneen. Oman heikkouden ja rajoittuneisuuden tuominen muiden nähtäväksi on aina ollut minulle vaikeaa, helpompi on tukea muita ja esittää vahvempaa kuin oikeasti on. Häpeän itseäni, kun nämä tunteet tulevat pintaan. Vaikka tiedän niiden olevan täysin luonnollisia ja normaaleja, en ole saanut katkottua kahleitani kaikkiin opetettuihin tapoihin, joista olen kuitenkin tietoisesti pyrkinyt eroon.

Kävely rauhoittaa minua ja hengitän syvään raikasta kesäpäivän ilmaa. Taivas on kaukaisuuteen asti rauhallinen, se antaa minulle voimaa. Lopulta istun paikoilleni vanhalle maitolaiturille, joka on päässyt melko huonoon kuntoon. Siitä voi haistaa hitaan lahoamisen, mutta sen katoksen varjoon on hyvä istua. Alan käärimään savuketta, josta ei meinaa tulla mitään, koska käteni tärisevät hieman jännityksestä. Kuinka kertoa sinulle, että olen lakannut rakastamasta sinua niin kuin ennen? Miten sanoa, että olen vapautunut niin monista menneisyyden kahleista ja oppinut rakastamaan samanaikaisesti montaa? Miten kertoa, että nykyinen perheeni on paljon laajempi kuin mitä uskoin sen koskaan voivan olla? Miten kerron, että minulla on perheessäni useita rakastajia ja etteivät kaikki ole miehiä tai naisia, jotkut eivät määrittele edes omaa sukupuoltaan? Voitko ymmärtää minua? Ja miten kaikki tämä tuntuu niin turhalta, kun tiedän sinun olevan tulossa.

Vedän savua sisääni hitaasti ja nauttien, tunnen rauhoittuvani. Katselen kauas kulkevia pilviä, olin itse joskus samanlainen. Kulkien taivaankantta kaukaisuuteen, tietämättä minne ja olematta oikeastaan

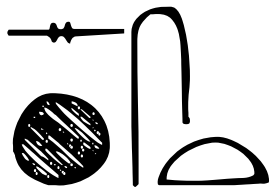
mitään. Sinä annoit kuitenkin minulle merkityksen, muokkasit minusta uutta. Tällainen minusta tuli. Voinko kertoa sen sinulle niin, että ymmärrät. Osaanko antaa itsestäni sinulle sellaista, josta voit saada ymmärryksen keneksi olen tullut. Toivon niin kovasti Kaaos ihmiselossa on aina jaksanut vaivata minua loputtomilla kysymyksillä. Siltikin vaikeimmat kysymykset olen joutunut kohtaamaan ihmissuhteissa. Vaikka asiat ovat näennäisesti helppoja ja selkeitä, on meihin istutettu kasvatuksemme kautta yhteiskunnalliselta tasolta sosiaalista pelkoa niin paljon, ettei ihmissuhteisiin voi suhtautua mitenkään rationaalisesti – tai jos niin tekee menee aina metsään.

Istun laiturilla melko myöhään odottamassa sinua. Tunnen kesäisen päivän kääntyvän iltaan vaikka makaankin silmät kiinni maitolaiturilla. Nousen ylös ja käärin itselleni uuden savukkeen. En ole enää hermostunut, tiedän tekeväni kanssasi aina virheitä. Toivonkin vain, että sinä ymmärtäisit minun inhimillisyyteni ja kohtaisit minut sellaisena kuin olen, et sellaisena kuin olin.

Lähden hitaasti kävelemään takaisin kotiin tupakkaa poltellen. Nautin maiseman rauhallisuudesta. Näen luonnossa jatkuvuutta, kesää seuraa syksy, talvi ja kevät. Kiertokulku on loputon ja vaikka me ihmisinä katoaisimme, lakkaisimme olemasta, ei kiertokulku silti loppuisi. Tämän hetken tunteeni on vain katoavan pieni hetki siinä loputtomassa kokonaisuudessa, jonka osa satun olemaan. Eksistentiaalinen kriisini ei muuta suurta kuvaa, mutta minut se voi muuttaa. Enkä tiedä kumpi niistä on oleellisempi. Toisinaan toivon toista ja toisinaan toista, enkä tiedä miksi. Sisäinen vallankumoukseni on jatkuvaa, siksi vapaudesta on tullut niin tärkeää minulle, jotta voisin olla se kuka haluan ja koettaa saada tämän jatkuvan kriisini päätökseen.

Vähän ennen kodin pihaa kuulen takaani tulevan polkupyörän. Se etenee hitaasti ja varmasti minua kohden, hiekka rahisee ruostunutta lokasuojaa vasten. Vähän ennen kuin se ohittaa minut kuulen pyörän soittokellon soivan ja sinä huudat nimeni kovaa ja kirkkaalla äänellä. Tunnen polvieni menettävän kantokykynsä, mutta hymyilen ja se hymy tulee sisältäpäin, olen kaivannut sinua niin.





## Sisältä ulos

Olin koska ennen ei ollut mitään siellä kun he olivat kävelen meressä märkänä hiestä seksistä kosketuksista poissa olen olevana kauas heistä haluan työ on uuvuttanut minut madoksi matelijan unia näen koko rahalla limaisina kuljette ympäri ettekä tavoita huudoillanne kutsuja auringosta sateeseen takaisin kävelen ympyrää betonisessa kuopassa on raivo kaukana toisesta kun haluamme ja haluamme kaiken kanssa toista heitä meitä teitä ja kun ei ole unta mitä nähdä joten kauas kantaisin sinut ja veisin ääriin puiden latvoista katselemaan kauaskantoista aavaa merta ja auringonlaskua

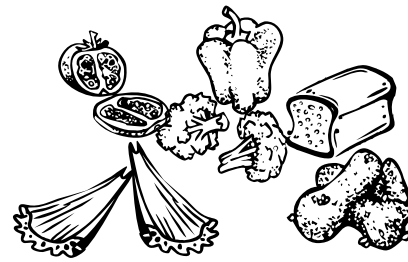
Mutta heistä en tiedä en ole koskaan tietänytkään koska olen mikä olen hiljainen humalassa äänekäs en ole koskaan jaksanut huudella mielipiteitä muilla monilla suuremmalla osalla kaikki huonoja vajavaisesti ajateltuja ei huomioon otettuja tilanteita näkökulmia spiraaleja mustavalkoisen harmaan tilan keskellä olisi kaikki aika siellä se taipuisi pois tuonne menneenä aikana olen tykännyt istua ja kuunnella tippojen tanssia kaiteella en jaksa enää ajatella kirjoitan vain alitajuiset sanat en jäsentele vain ihmettelen ja kävelen kävelen kävelen pois tahdon kauas kävellä metsään sinne missä on rauhaa kun en jaksaisi enää kuunnella yhtäkään mielipidettä ihmisten suusta ne ovat kaikki vajavaisia ei ajateltuja kuin loppuja alkukantaisesta maailmasta

Olla jälleen olemassa katsella kaikkia kävelen kuljen universumin laittaa kutsuttuna kuulemaan ei näkemään koskaan ei aistit ole olleet niin lujilla kun kuuntelee ärsykkeet satelevat kuin madonreiät ja mustan aukon imusta käsitteiden kanssa painimassa jos edes on olemassa oletko koskaan kuullut heidän olevan kahden kun taas kaupunki pyörii silmissä näkemisen rinnalla on kuuleminen kultaa ja kauniimpaa joudumme etsimään ajasta kun ei ollutkaan mitään koskaan eikä tule mistään juopuneista orjia toisilleen kauas kantoisen ajatuksen tiimoilta voi vain nähdä yhden päivän aamusta iltaan kun taas kaikki loppuu ja hiljenee kuoleamisen kannalta kaunis talvi oli ja meni tuli kesä ja linnut puissa ja lehdet ja oksat ja metsä tuli silmille ja meri korviin kantaa omia suhinoitaan vain tässä jakelee muille kuin toisille eivätkä hekään olleet kuulleet sitä toisten suihin sanottuihin sanoihin uskomisen on kuin uuniin puhallettu tuli

Kuin kutsuttuna tuulen tuiverrus kädet sijoilleen asettaa kauas kantoiset siemenet upota maahan ihmettely kainous katse silmä iiris näkemään koskemaan ei se pysty kaukaa haettua universaalia liimatahnaa sidoksissa polvien ja jänteiden syöminen pureskelu kaula-aukko rikki oli oli oli kaiken kanssa oli taas jälleen en edes muista mitä kuulin vai kuulinko ehkä vain sanelin omassa päässäni avartuva universumi pullisteli minulle en kyennyt koskemaan tai suutelemaan poskia punaista sädetä tanniineja viineistä ja rypäleistä juopuneena kuulopuheista epäilyttä aseman laidalla ja avaruuden avartuessa itseesi itseeni taas käperryin ja etsin aina etsimisen etsimistä tämän oudon elämän konsepti ei ole koskaan tulossa valmiiksi vain avartumaan miettimään kumartumaan ja uudestaan nousemaan takaisin kukoistuksen kentille lähteet kaikkeuteen on teissä meissä sinussa ei koskaan minusta kiinni ollut alku eikä loppu

Heistä se oli heistä se kaikki tuleva tai toisin oleva kun ei taivas enää kuuta minulle näyttänyt vain aurinko pilkahteli sadun silmin köynnökset kurkussa ja aistit maassa oli siemen muiden ottamia omenoita maailman rappeutuneilta mailta taas kävelin siellä pellolla enkä enää jaksanut muuta kuin nähdä en enää kuulla tuota kaunista kosmoksen laulua siellä täällä se siintää kuin olisi tuhka tuulessa lentämässä eikä näkemässä enää vain kuulen aistit ja tunteet kovia kohtalaisen kohtalokkaita voimia vahvoja sanoja sateen satamassa tähtitaivaan alla on rauhallista ei jaksotusta omassa maailmassa sisäisen uumenen tuli saattoi sinutkin näkemään muttet koe sitä kuin minä kun vain olet sinä etkä koskaan minä minun solipsismi on vain minun kautta eikä koskaan sinun sinä olet minun pää kuumana kunnes sinun kylmetä enää voi koskaan tässä kaiken ajassa on vain minun ei sinun maailma ilman kosmosta ja laidalla olemme kaksin yhdessä yksin aina vain kylmässä pimeydessä istun istumme yhdessä ajatuksissa kaaoksessa painovoimattomasti sovellettuna kaiken ja jos joskus on vain ei ole vaan voisi olla sen kanssa kahden yksin sen sisältä ja minun sinun sisältäsi olisi kaikki kaunis katoavaa ei kukoistavaa kun ajatukset annetaan vajavaisesti sisältä ulos

## Saalis



Kokeilen poljinta varovaisesti. Vapaaratas on kulunut ja pyörähtää lähes täyden kierroksen ennen kuin ottaa vastaan. Polkaisen toisen kerran varmemmin ja nousen pyörän satulaan. Pihatien yllä kasvaa vanhoja ja korkeita puita, jotka muuttavat alkavan kesän yön hämärässä tien pilkkopimeäksi. Se on kuitenkin muuttunut itselleni jo tutuksi ja annan pyörän rullata kevyesti läpi pimeyden. Mutta katuvalot valaisevat maiseman eturenkaan koskiessa asfalttiin.

Taivas on pilvetön ja yön hiljaisuudessa yksinäinen lintu laulaa veikeää viserrystään. Poljen loivaa alamäkeä ja lämmin tuuli käy kasvoilleni. Annan itseni vapautua tyhjäänpäiväisistä huolista ja arjen taakasta. Vaikka kuvittelen liikkuvani nopeasti, rullaa toveri Vihreä Takki omalla pyörällään ohitseni hymyilen mennessään. Peltoaukealla katuvalojen ja kirkkaan kuun loisteessa näkee kauas. Poljen kovempaa autiolla tiellä saavuttaakseni toverin. Maisema oranssin tekovalon loisteessa ja kaikessa autiudessaan luo aavemaisen vaikutelman.

Talven kangistamat lihakseni joutuvat koville ylämäkeen polkiessani. Silti pusken eteenpäin vaivattoman oloisesti fiilis korkealla. Keskustelemme toveri Vihreä Takin kanssa elokuvista polkiessamme rinnakkain. Olemme kuin aavikkosoturit sijoitettuna koko ajan lisääntyvään urbaaniin viidakoon lähestyessämme kun lähestymme nukkuvan kylän keskustaa. Kohteemme on ruumiin polttoaine, joka pitää ryöstää pahoilta ja ahneilta riistäjiltä.

Ylitämme joen, jota lähes pysähdyn lumoutuneena katsomaan. Veden pinnasta näkyy edelleen, yömyöhälläkin, loputon liike ja se voima, jolla se virtaa eteenpäin, jatkuvasti muuttuvana mutta perusluonteeltaan aina samana. Lähestymme keskustaa ja puuskutamme ylämäessä, mutta tiedämme paluu n olevan helpompi, kun suuret ylämäet ovat menomatalla. Puikkelehdimme muutaman talon ohitse ja löydämme tiemme kaupan takapihalle, jossa hiljaa ja nopeasti kuin ninjat nousemme pyörien päältä. Itse siirryn suoraan kahden suuren sekajäteastian luokse ja tiputan rinkan selästäni maahan roskiksen viereen samalla, kun toveri Vihreä Takki on käynyt kolmen tymepeän ruskean biojätteen kimppuun.

Sekajäte näyttää aluksi huonolta. Kauppias on leikannut irtoteepussit auki ja tee vain pölyä penkoessani roskista. Silmäni osuvat leipäpakettiin, jota alan heti tarkastelemaan. Otsalampun valossa luen läpi tuoteselostetta, josta selviää leivässä olevan maitoa. Heitän leivän takaisin roskikseen, pitäkööt riistäjät murhaleipänsä! Lyhyen penkomisen jälkeen alkaa löytyä. Kohta jo ladon rinkaani pähkinöitä, teetä, leipää, vanukasta, vauvan ruokaa ja siirryn biojätteelle. Vihreä Takki antaa minulle paprikaa, tomaattia, salaattia ja monia muita kasviksia. Itse epäröin joidenkin kohdalla, mutta saan ystävällistä ohjausta kokeenemmalta toverilta mitä voi ja kannattaa ottaa.

Lähdemme takaisin autioon yöhön yhtä hiljaa kuin tulimme. Olemme uuden ajan merirosvoja, jotka ovat juuri saaneet hyvän saaliin. Nauraen kiidämme alamäkeen ja annamme muuttumattoman maiseman juosta ohitsemme.

Perillä toveri Lippalakki jo odottaa meitä. Hän on alkanut lämmittää saunaa, jotta voimme pestä hikisen päivän pois kehoiltamme. Ensin käymme kuitenkin tuvan puoleen, jossa puramme reppumme ja pesemme saaliimme keitetyllä sadevedellä ennen tarjoilua.

Saunan jälkeen istun pyyhkeeseen kietoutuneena pihalla ja poltan tupakkaa yksinäni. Yö on jo hiljentynyt, mutta taivas ei enää vaivu synkkyyteen. Tunnen kummallista yhteenkuuluvuutta luonnon kanssa, aivan kuin olisin intiaani preerian yössä. Ja hetken olen oikeasti onnellinen.

**KYNÄ ON VAPAAMUOTOINEN PIENJULKAISU, JOKA  
ILMESTYY EPÄSÄÄNNÖLLISEN SÄÄNNÖLLISESTI. LEHTI  
SISÄLTÄÄ ENSISIJAISESTI ANARKISTIEN KIRJOITAMA  
PROOSAA JA RUNOUTTA.**

**ZINESSÄ EI KÄSITELLÄ PUHDASOPPISTA IDEOLOGIAA,  
VAAN SEKALAISTEN TYYPPIEN AJATUKSIA, PELKOJA,  
ILOA, ONNEA TAI MUUTA MIELIKUVITUKSEN TUOTETTA.**



**VANHAT NUMEROT VOIT LUKEA OSOITTEESSA  
VAPAAZINE.WORDPRESS.COM**

**LÖYDÄT MEIDÄT MYÖS FACEBOOKISTA  
FACEBOOK.COM/VAPAAZINE**

**LÄHETÄ JUTUT, KUVAT JA KYSYMYKSET OSOITTEeseen  
VAPAAZINE@GMAIL.COM**

